

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 28 Δεκεμβρίου 1953 (Π.Ο.Η.) "Έτος ΣΤ". Αριθ. 145—Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς Κληρικῶν ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἑξάμηνος δραχ. 15.000—Ἑτησία δραχ. 80.000 Ἑξαμηνιαῖο: Ἑξάμ. δολ. 3.—Ἑτησία δολ. 6
Γραφεῖα : Ὁδὸς Τζωρτζ 6 Πλ. Κάνιγγος—Ἀθήναι Τηλέφ.	

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»

Ρίγη ὄντως θρησκευτικῆς ἐξάρσεως καὶ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ προκαλεῖται ὁ θεσπέσιος οὗτος τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων ὁ ὕμνος εἰς τὴν ἀγνὴν καὶ εὐσεβὴ ψυχὴν τοῦ χριστιανοῦ. Τὸ Ἀγγελικὸν τοῦτο μελῶδημα ἀπηχεῖ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χριστιανοῦ ὡς θεῖα τις καὶ ἄρρητος ἁρμονία, ἥτις διεισδύουσα μέχρι τῶν ἁρμῶν τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς διεγείρει ἐν αὐτῇ τοὺς ἱερωτέρους τῶν παλμῶν καὶ διαθέτει αὐτὴν οὕτως, ὥστε νὰ θραύῃ αὐτὴ πάντα δεσμὸν μετὰ τὸν κόσμον τὸν ὀλικὸν καὶ νὰ θέλῃ νὰ ἀνέλθῃ νοερώς εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλὴμ καὶ νὰ προσκυνήσῃ μετὰ τῶν Μάγων τὸ ἐν τῇ φάτνῃ τῆς Βηθλεὲμ ἐκ θεῖας αἵγλης ἀπαστράπτον θεῖον βρέφος Ἰησοῦν. Ὄντως κατὰ τὴν εὐσημον καὶ γηθόσουν ταύτην ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τῇ γῇ καὶ οἱ ἄνθρωποι συναγάλλονται καὶ συνεορτάζουν μετὰ τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, Μάγοι ἀστροπο-

οῦρανοῦ σήμερον κατηλλάγη ὁ Θεὸς μετὰ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐξηφανίσθη ἡ σκοτομαίνα τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ συντριβέσθης τῆς κεφαλῆς τοῦ σκολιοῦ Δράκοντος. Ἀντὶ δὲ τούτων κατηύγασε τὸν κόσμον τὸ γλυκὺ καὶ ἀνώτερον φῶς τῆς Θεῆς μακροθυμίας καὶ εὐδοκίας, ἥτις ἀπεκατέστησε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ πρῶτον χάρισμα τῆς πνευματικῆς υἱοθεσίας καὶ Χάριτος.

Ὄντως τὸ τοῖς Ἀγγέλοις ἄγνωστον καὶ τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς ἀκατάληπτον τοῦτο μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ προεξαγγέλλει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διότι κατατροπώσας οὗτος διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ τὸ κράτος ἀρχεκάκου Διαβόλου ἀπηλευθέρωσε τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ τυραννικοῦ αὐτοῦ ζυγοῦ καὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ. Οὕτω ὁ Θεὸς ἀναγεννήσας τὸν ἄνθρωπον πνευματικῶς διὰ

Ἡ Θεὰ Ἑνννησις

τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος ἐνεφύσησεν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὸ ἐλεύθερον καὶ εἰρηνικὸν πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ κατέστησεν αὐτὸν συγκληρονόμον τῆς δόξης αὐτοῦ ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος λέ-

γει οὕτως: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.»

Δικαίως, διότι σήμερον κατέπεσε τὸ μεσοτοιχὸν τοῦ φραγμοῦ μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ

ΕΓΕΝΝΗΘΗ Ο ΣΩΤΗΡ

*Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ
λήψεται καὶ τέξεται υἱόν καὶ
καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμ-
μανὴλ.*

(Πρ. Ἡσαΐας ἑ' 10)

Πρὸ ὀκτακοσίων ἐτῶν πρὶν τελεσιουργηθῇ τὸ Μέγα τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως Μυστήριον οἱ Θεόπνευστοι Προφῆται προανήγγειλλαν τὴν ἔλευσιν τοῦ Θείου Λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Μεταξὺ αὐτῶν τῶν Θείων Προφητῶν ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας διεκήρυξεν: *Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ.*

Ἐπειτα δὲ ἀπὸ ὀκτακόσια ἔτη ἐκπληροῦται ἡ Θεία αὕτη ἐπαγγελία καὶ ἡ ἐκπλήρωσις αὐτῆς βεβαιούται ὑπὸ τοῦ ἐξ οὐρανοῦ σταλέντος Ἀγγέλου, ὅστις εἶπεν πρὸς τὸν Ἰωσήφ μὲν—*«Ἰωσήφ υἱὸς Δαβὶδ, μὴ φοβηθῆς, παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκα σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ πνεύματος ἑστὶν Ἀγίου. τέξεται δὲ υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαόν αὐτοῦ ἀπὸ πάντων ἁμαρτιῶν αὐτῶν»*—πρὸς δὲ τοὺς ποιμέντας, τοὺς ὄντας ἐν Βηθλεέμ, ἀγρυλλοῦντας καὶ φυλάσσοντας φυλακὰς τῆς νυκτός

γαι «πιστὸς ὁ Θεὸς ὁ πάσης Χάριτος ὁ καλὸς ἡμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ὅποσα ὄντως δωρήματα καὶ χαρίσματα δὲν παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ πίστις εἰς αὐτόν! αὕτη φωτίζει τὴν διάνοιαν αὐτοῦ καὶ ἐξαίρει αὐτὴν εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ὑψηλῆς καὶ Θείας αὐτοῦ ἀποστολῆς, ἐξευγενίζει τὰ αἰσθήματα καὶ ἐξιδανικεύει τοὺς πόθους τῆς καρδίας καὶ ἐμπνέει εἰς τὴν ψυχὴν ὅ,τι Θεὸν καὶ θεσπέσιον ἐξιλάρωνει τοὺς λογισμούς, χαλυβδώνει τὸν χαρακτήρα ἐξυψοῖ τὸ φρόνημα, ἐμπνέει ἐγκαρτέρησιν καὶ φερέλπιδα ἐγκαρδίωσιν ἐν καιρῷ τῆς δυστυχίας, ἐν καιρῷ δὲ τῆς εὐτυχίας ἐξευγενεῖ καὶ ἐξιδανικεύει τὸ αἶσθημα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας καὶ ἐν γένει προσπορίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν κλεῖδα πρὸς λύσιν ὅλων τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς, διδάσκουσα εἰς αὐτόν ὅτι τὴν ὑπαρξιν καὶ τὸν τελικὸν αὐτοῦ σκοπὸν ἔχει ἐν τῷ Θεῷ ἐξ οὗ καὶ δι' οὗ καὶ εἰς ὃν τὰ πάντα κατὰ τὸν Ἀποστολὸν τῶν Ἑθνῶν.

Πάντα ταῦτα τὰ δῶρα καὶ Θεῖα χαρίσματα εὐχομαι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γηθοσύνων ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Θείας ἐπιφανείας δαφνίῃ εἰς ἅπαν τὸ ὀρθόδοξον Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑκκλησιῶν πρὸς ψυχικὴν σωτηρίαν αὐτοῦ καὶ πρὸς δόξαν Χριστοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος σὺν τῇ πατρὶκι ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ εἴη μετὰ παντός τοῦ ὀρθοδόξου Ποιμνίου σὺν γυναιξὶ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτοῦ.

† Ὁ π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν—*Μὴ φοβεῖσθε ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ».*

Τότε, ὅτε ἦλθεν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, εὐρέθησαν οἱ ἄνθρωποι τρέφοντες τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἐλευθερωτοῦ, τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ἀπεσταλμένου ἐκ Θεοῦ Μεσσίου.

Τότε τὰ ἔθνη, καθὼς μαρτυροῦν οἱ Ἱστορικοὶ τῶν παλαιῶν ἐποχῶν καὶ οἱ σύγχρονοι, μὲ τὸ κοσμοϊστορικὸν αὐτὸ γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, προσεδόκων «μέγα» πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐγένετο ἐλευθερωτὴς καὶ κυρίαρχος!

«*Ἀρχαία καὶ σταθερὰ ἰδέα*, λέγει ὁ Σουετώ-νιος, *ἦτο διακεχυμένη ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὅτι ἀνὴρ τις ἠθέλεν ἐνεργθῇ ἐκ τῆς Ἰουδαίας καὶ κυριεύ-σῃ τὸν κόσμον ἅπαντα»* (Suet, in *Vespa* IV)

«*Τὸ πλεῖστον τῶν Ἰουδαίων*, λέγει ὁ Τάκι-τος, *ἦσαν πεπεισμένοι κατὰ προφητείαν τηρη-θεῖσαν εἰς τὰ ἀρχαῖα τῶν ἱερῶν τῶν βιβλία, ὅτι ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις (τοῦ Βεσπεσιανοῦ) ἡ Ἀνατολὴ ἠέλεν ἐπικρατήσῃ καὶ ἀνὴρ ἐξερχό-μενος ἐκ τῆς Ἰουδαίας ἠέλεε βασιλεύσῃ ἐφ' ὃ-λου τοῦ κόσμου»* (Tacit, Hist. V, XIII)

Ἐπίσης, «*Ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ*, λέγει ὁ Ἰώση-πος, *ἀνὴρ ἠέλεν ἐνεργθῇ μετὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ ὑποτάξῃ τὸ πᾶν—»*. (Ἰωσήπου πολέμ. Ἰουδ. σελ. 183).

Τοιοῦτος ἀνεμένετο ὁ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν ἡμε-τέραν σωτηρίαν ἐνανθρωπήσας Θεός. Σωτήρ καὶ Κατακτητὴς καὶ Κύριος τοῦ σύμπαντος κόσμου. Εἰς τοῦτο δὲ συμφωνεῖ καὶ τὸ ἐν τῇ Καινῇ Διαθῇ-κῇ γεγονός, ὅτι συνέρρεον τὰ πλήθη εἰς τὴν ἔρημον καὶ μὲ ψυχικὴν ἀγωνίαν ἐξεδήλουν τῆς προσδοκίας τῶν τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς μυήτους πόθους τῶν διὰ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Μεσσίου καὶ ἠρώτουν τὸν Ἐ-ρημίτην Ἰωάννην Βαπτιστὴν, *ἐὰν αὐτὸς εἴναι ὁ ἀναμενόμενος Χριστὸς Σωτήρ.*

Εἶναι λοιπὸν ὁ δι' ἡμᾶς φορέσας τὴν ἀνθρωπί-νην σάρκα υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, *εἶναι ὁ Σω-τήρ τοῦ κόσμου* κατὰ τοὺς προφήτας καὶ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων γενομένην διαβ·βαίωσιν, ἐπίσης δὲ κατὰ τοὺς Ἱστορικοὺς: *Εἶναι ὁ μέγας Ἀνὴρ*, ὅστις θὰ κυριεύσῃ τὸν κόσμον ἅπαντα καὶ θὰ χα-ρίσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐκ τοῦ ψεύδους ἀπελευθέρωσιν.

Καὶ οὕτως ἦλθεν ἐφάνη καὶ ἦνωσεν ἅπαντα τὸν κόσμον ὁ Σωτήρ καὶ διὰ τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτι-σμοῦ ὠδήγησε καὶ ὡδήγει τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἄσβεστον αὐτῆς φῶς, ἐκυρίαρχησε δὲ μέσα εἰς ὅλας τὰς εὐγενεῖς καρδίας τῶν ἀν-δρώπων καὶ ἀνέπτυξε τὸ κατ' ἐξοχὴν συναίσθημα τῆς ἀγάπης, τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ τὸ μῖσος, διὰ μέ-σου τῶν αἰώνων νὰ καταπνίξῃ μὲ τοὺς ἀγρίους καὶ ἀπανθρώπους πολέμους τῶν Ἑθνῶν καὶ τῶν τάξεων.

Ἡ κοσμοκράτειρα τότε Ρώμη, ἡ συγκειμένη ἐξ ἐθνῶν τῶν μὲν ἀγρίων, τῶν δὲ πεπολιτισμένων, τῶν πλείστων ὅμως τὰ μέγιστα δυστυχῶν, αὕτη ἐνα-

τενίζει τὸ γεγονός τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος, μὲ θαυμασμόν καὶ δέχεται τὴν σωτηρίαν.

Ἡ ἀπλότης τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἔσωσε τὰ ἄγρια αὐτῆς ἔθνη, αἱ ἠθικαὶ ἀρεταὶ τοῦ ἔσωσαν τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη τῆς καὶ δι' ἅπαντας ὁμοῦ, καὶ ἰδίᾳ τοὺς δυστυχεῖς, τὸ ἔλεος καὶ ἡ εὐσπλαχνία Του ἔγιναν τὰ μέσα τῆς σωτηρίας.

Καὶ τὰ μέσα ταῦτα ὑπῆρξαν τόσῳ ἀποτελεσματικὰ ὥστε, δύο αἰῶνας μετὰ τὸ κοσμοϊστορικόν αὐτὸ γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, ὁ Τερτυλλιανὸς ἔλεγεν ἀπολογούμενος ἐνώπιον τῶν Δικαστῶν τῆς Ρώμης ὡς κατηγορούμενος Χριστιανός:—*«Εἰμεθα χθεςτινοὶ καὶ ἐν τοῖτοις πληροῦμεν τὸ πᾶν, τὰς πόλεις σας, τὰς νήσους σας, τὰ φρούρια σας, τὰς ἀποικίας σας, τὰ συμβούλια, τὰ παλάτια, τὴν γερουσίαν, τὴν ἀγορὰν, ἀφίνομεν δὲ μόνον εἰς σὰς τοὺς ναοὺς σας»* (Tert. Apolog. XXXVII).

Ὁ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθεὶς καὶ ἐν φάτινῃ ἀνακλιθεὶς Χριστὸς εἶναι ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Εἶναι ὁ αἰώνιος κυρίαρχος τῶν εὐγενῶν καρδιῶν, ποὺ ξεύρουν μόνον νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ πράττουν τὸ ἀγαθόν καὶ τὸ καλὸν εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας. Εἶναι ὁ Θεός, ὁ ποιήσας καὶ Κυβερνῶν τὸ ὅραϊον Σύμπαν.

Ὡ ναὶ! Ἐὰν μία ζωὴ προωρισμένη νὰ πολεμήσῃ τὴν πλάνην καὶ νὰ ἀνακουφίσῃ τὰ ἀτυχήματα τῶν ἀνθρώπων, εἶναι τὸ γνώρισμα τῆς Θεότητος, τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τοῦτο εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν;

Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πρότυπον πασῶν τῶν ἀρετῶν καὶ ἡ Θεία του Μορφή ἀκτινοβολεῖ ὅλον τὸν οὐράνιον πλοῦτον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς καλωσύνης.

Ἡ Ἀγάπη τὸν βλέπει ἀναπαυόμενον εἰς τὸν κόλπον τοῦ Υἱοῦ τῆς βροντῆς καὶ Μαθητοῦ τῆς ἀγάπης.

Ἡ Εὐσπλαχνία τὸν θαυμάζει εἰς τὴν περὶ τῆς μοιχαλίδος ἀπόφασίν του.

Πανταχοῦ τὸ ἔλεος τὸν εὐρίσκει εὐλογοῦντα τὰ δάκρυα τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ πόνου καὶ μὲ ἄδολον κατανόησιν σπεύδοντα καὶ σπογγίζοντα αὐτὰ.

Ἐν τῇ πρὸς τὰ παῖδια ἀγάπῃ του, ἀποκαλύπτονται ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀφέλειά του.

Ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς του, λάμπει ἐν μέσῳ τοῦ κατατρεγμοῦ τῶν θλίψεων, τὰ ὁποῖα πάντοτε δέχεται μὲ τὸ χαμόγελο τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ὑπομονῆς, ἀκόμη δὲ κατ' ἐξοχὴν λάμπει ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἀφήνει τὸν τελευταῖον στεναγμόν Του, ὅστις δὲν ἦτο, παρὰ στεναγμὸς ἀγάπης, καλωσύνης, ἀνεξικακίας καὶ ἐλέους.

Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶναι ὁ γεννηθεὶς Χριστὸς Σωτὴρ.

Διὰ τοῦτο οὐδέποτε θὰ παύσῃ νὰ ἀκούεται εἰς τὴν γῆν ὁ γλυκύτατος ὕμνος τῶν Ἀγγέλων *«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»*.

Οὐδέποτε εὐγενικαὶ ψυχὰι θὰ παύσουν νὰ τὸν λατρεύουν μὲ ἀληθινὴν λατρείαν, μὲ τὴν λατρείαν

τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης ἐκείνης ἡ ὁποία τὸν ἔφραγεν εἰς τὴν γῆν. Νὰ τὸν λατρεύουν μὲ τὸ πνεῦμα καὶ ὄχι μὲ τὰ λόγια καὶ τοὺς ξηροὺς τύπους. Νὰ τὸν λατρεύουν μὲ τὴν καλωσύνην, μὲ τὴν καλωσύνην τὴν ἰδικήν Του τὴν ἄδολον καὶ εἰλικρινή.

Αὐτὴ ἡ Λατρεία, καὶ μόνον αὐτὴ, γίνεται δεκτὴ εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν καὶ αὐτὴ μόνον θὰ ἔχη τὸν Θεὸν πάντοτε μεθ' ἡμῶν καὶ θὰ ζωντανεύῃ τὴν χαροποιὸν εἰδήσιν τοῦ Προφήτου. *«Ἴδου ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Εμμανουὴλ ὃ ἐστὶ μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»*.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

«Θεὸς τὸ τεχθὲν ἢ ἐκ μήτρας Παρθένος· τὸ μεῖζον καὶ ἐν εἰς ἡ καίσις»

Ἡ ἐναθρόνησις τοῦ Θεοῦ, ὡς γεγονός ἀκρας συγκαταβάσεως ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκρηγνύουσα ὑπερτάτης ἀγάπης συνεκλόισε βαθύτατα τὴν ἀνθρωπινὴν ψυχὴν. Ὁ ἀνθρώπος δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητος πρὸ τοῦ Οὐρανίου αὐτοῦ μεγαλίου δι' αὐτὸ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν του, τὴν ἐκπληξίν του, τὴν χαρὰν του, ἀλλὰ καὶ τὴν βαθυτατὴν του εὐγνωμοσύνην μὲ βαθυστοχάστους ὕμνους, μὲ γλυκείας μελωδίας, τῶν ὁλοῶν ἐκάστη λέξις, ἐκάστη στροφὴ, ἕκαστος στίχος ἀποτελοῦν μυστικὴν ὑπόκρουσιν ἀγγελικῆς λύρας. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς μερικοὺς ὕμνους τῶν Χριστουγέννων, διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν τὸ ἱερὸν ρίγος, τῶν εὐγενῶν ἐκείνων ψυχῶν, αἵτινες διηρμήνευσαν κατὰ τὸν σαφέστερον τρόπον τὸ θερησκευαστικὸν βίωμα τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

Καὶ ἐν πρώτοις τὸ κοντάκιον τῆς ἐορτῆς «Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον ἱκέτει».

Ἡ ἐπιλογὴ τῶν λέξεων θαυμασία· ἡ δομὴ τοῦ στίχου ἐξαισία· τὸ νόημα βαθυστοχάστον. Τὸ ρῆμα «ἱκέτει» καὶ τὸ ἀντικείμενόν του «τὸν ὑπερούσιον» συνιστοῦν μίαν ἐκπλήσσουσαν ἀντίθεσιν καὶ διερωτάται κανεὶς: Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τεχθῇ ὁ ὑπερούσιος; Ἡ Ἱερὰ ἐκκλησίαις ἀποκορυφοῦται ἀπὸ τὴν διαπίστωσιν τοῦ προσωπικοῦ συντελεστοῦ τῆς ἀνεργμηνεύτου αὐτῆς γεννήσεως. Καὶ αὐτὸς ὁ προσωπικὸς συντελεστής, ἢ μᾶλλον ὁ ἐν χρόνῳ παράγων εἶναι ἡ Παρθένος. Ὁ εὐλαβὴς προσκυνητὴς ἀκούων τὴν λέξιν αὐτήν, ἐνθυμεῖται τὴν προφητείαν τοῦ Ἡσαΐου «Ἴδου ἡ Παρθένος κλπ.». Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν γίνεται πλέον ἡ βεβαίωσις τοῦ θαύματος, τοῦ συντελεσθέντος χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἴδου ὁ θρίαμβος τοῦ ὕμνωδοῦ. Συγκλονίζει μὲ δλίγας λέξεις καὶ μεταφέρει τὸν προσκυνητὴν εἰς τοὺς υπερφυσικοὺς κόσμους τῆς Χάριτος.

Καὶ προχωρεῖ ὁ ὕμνωδός διὰ μιᾶς νέας ἀντιθέσεως «Καὶ ἡ γῆ τὸ σπῆλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει». Ἡ προσωποποιήσις τῆς Γῆς, προσφερούσης δῶρα ἐνισχύει τὴν ἐννοίαν τῆς εὐγνωμοσύνης, ἡ ὁποία ἀνήκει «τῷ ἀπροσίτῳ». «Ἀπρόσιτος» καὶ «ὑπερούσιος» ταυτόσημες ἐννοίαι, ποὺ διεγείρουν τὰ συγκλονιστικωτέρας συγκινήσεις. «Τὸ σπῆλαιον» καί,

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΤΥΠΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ—ΑΡΘΡΑ—ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

ΠΡΟ ΝΕΩΝ ΕΚΠΑΙΣΣΕΩΝ!!

«Ὅπου καὶ οἱ νεοημερολογίται θὰ θεωροῦνται, πολαιοημερολογίται!

Ἀναγινώσκουμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας («Φιλελεύθερος» 31—12—52), ὅτι οἱ ἐπιστήμονες ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἐξεύρεσιν .. νέου ἡμερολογίου διότι «ὄχι μόνον τὸ Ἰουλιανόν, ἀλλὰ καὶ τὸ Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀνάγκας μας».

Καὶ διερωτώμεθα: Ποίαν στάσιν θὰ λάβῃ ἡ «Κρατοῦσα Ἐκκλησία» πρὸ τῆς νέας αὐτῆς ἐπιστημονικῆς προόδου, διὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ ὀπισθοδρομικὴ !!! ;;

Ἀπὸ τὴν ἀτελεύτητον φλυαρίαν τῶν «Ἐπισκό-

ποῦ μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἁγίας ταπεινώσεως.

«Ἄγγελοι μετὰ ποιμένων δοξολογοῦσι

μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρων ὁδοιποροῦσιν

Ἐδῶ πλέον ἐπιτυγχάνει ὁ ὕμνωδός τὸ πλέον ὑπέροχον ἐπίτευγμα. Τὴν συνεργασίαν θείων καὶ ἀνθρωπίνων ὄντων τὸν ἐναγκαλισμὸν γῆς καὶ οὐρανοῦ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ πραγματοποιεῖ τὴν δημιουργίαν μιᾶς αὐτοῦ εἰκόνης, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐκπλήκτου ἀνθρώπου. Τῆς εἰκόνης τῆς θείας γεννήσεως. Ὅτι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ρήτορες θὰ ἐξηγτοῦν εἰς μακροσκελεῖς ὁμιλίας τὸ ἐπέτυχε ὁ ὕμνωδός εἰς ὀλίγους στίχους,

Καὶ ὡς ἐπίλογον ἐπιεισάγει ὁ ὕμνωδός

«Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.»

Καὶ ἐδῶ ἡ ἀντίθεσις ἀρκετὰ κυνηγῇ. Βοᾷ καὶ κράζει: ἄνθρωποι τὸ ἀνακείμενον ὡς βέφος, «ὡς παιδίον νέον» εἶναι «ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.» Ἐκρηξὲς Θεϊκῆς ἀγάπης, ποῦ πλημμυρίζει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ τὴν συγκινεῖ βαθύτατα.

Ἐξ ἰσοῦ ὑπέροχον εἶναι τὸ κάθισμα, μεστὸν ἱερῶς προτροπῆς, ἐκφράζον οὐρανίαν χαίρον μὲ τὴν πλοκὴν τῶν προσωποποιήσεων καὶ ἀντιθέσεων. «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός. ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν ἔνθα ὁδεύει ὁ Ἀστήρ...»

Δὲν ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος νὰ ἀναπτύξωμεν περισσότερα δείγματα τῆς Χριστουγεννιάτικης ὕμνολογίας. Δυνάμεθα ὅμως νὰ εἴπωμεν συμπερασματικῶς, ὅτι εἶναι πλήρης εἰσεβδὼν αἰσθημάτων ἱερῶν συγκινήσεων, θείων προτροπῶν. Ἡ ὕμνολογία αὐτὴ, μὲ τὸ ἡμίφως τῆς Χριστουγεννιάτικης νύχτας, δημιουργοῦν ἓνα συγκλονιστικὸν Βίωμα, καὶ ἐπιτυγχάνουν τὴν ἔξαρσιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Οἱ πιστοὶ κατὰ τὴν νύκτα αὐτὴν ἀνεβαίνουν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐὰν τὸ θελήσουν καὶ ἐὰν προσέξουν τὴν ἐρεσότητα τῆς νυκτός.

Ὡς ἐπίλογον ἀναφέρουμεν τὸ ἐπίγραμμα τοῦ συναξαρίου, ἐκφράζοντος λακωνικώτατα τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἐορταζομένου θαύματος.

«Θεὸς τὸ τεχνὸν ἡ δὲ μήτηρ Παρθένος· τί μείζον καινὸν εἶδε ἡ κτίσις;»

ποιν» διὰ τὴν δικαιολογίαν τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν τὴν μορφὴν τῆς «Ἀγίας» ἐνεργείας. Θὰ προβῇ εἰς τὴν διόρθωσιν, τοῦ διορθωμένου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, διὰ νὰ δύναιτο νὰ λέγῃ: δὲν ἐκάμαμεν εἰσαγωγὴν νέου ἡμερολογίου ἀλλὰ... διόρθωσιν!

...Καὶ ἐὰν ὑπάρχουν νέοι ...παλαιοημερολογίται ποῦ δὲν θὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἐγχείρησιν, θὰ ἀρχίσουν νά ἐπιχειρήσεις !!

Ὑπὸ τὴν ἐπιμὴν τῆς Ἀδσεως

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ

...Καὶ ὅμως καθεύδουν

Αἱ ἐφημερίδες («Ἀκρόπολις» 21—12—52) μετέδωσαν τὴν εἴδησιν, ὅτι εἰς τὴν Κέρκυραν διενεργεῖται εὐρετάτη προπαγάνδα τῶν Καθολικῶν, τὴν ὁποίαν κατευθύνει ὁ τέως Ἀρχιεπίσκοπος Καθολικῶν Κερκύρας κ. Γεώργ. Βουτσίνος. Διὰ τὴν προπαγάνδαν αὐτὴν διατέθη τὸ ποσὸν τῶν 251.000.000 (διακοσίων πενήκοντα ἑνὸς ἑκατομμυρίων).

Θὰ ἠθέλαμεν νὰ γνωρίζομεν ποίαν προσπάθειαν καταβάλλει ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία τοῦ Κράτους διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς διαβρωτικῆς αὐτῆς προπαγάνδας;

Τὰ πράγματα ὅμως ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ Ὁρθόδοξον Ποίμνιον τῆς Πατρίδος μας εἶναι «ἀμπελί ξέφραγ» διὰ τὰς ξένας προπαγάνδας. Καὶ τοῦτο διότι ἡ «Ἐκκλησία» μόνον ... τοὺς Παλαιοημερολογίτας θεωρεῖ ἐχθρούς της !!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΚΙΝΑΥΝΟΙ

Συμφανέσμεν μὲ τὸν Ἅγιον Χίεον, ἀλλὰ...

Ἐχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν βαρυσήμαντον ἄρθρον τοῦ Μητροπολίτου Χίου κ. Παντελεήμονος ὑπὸ τὸν τίτλον «Δηλητήρια ποῦ πρέπει νὰ παύσουν» (Ἐθνικὸς Κήρυξ» 21—12—52). Διὰ τοῦ ἁρθροῦ αὐτοῦ καυτηριάζει εὐστοχώτατα τὰ διάφορα ραδιόφωνικά σκέτο, δι' ὧν κλονίζεται τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τῶν ἀκροατῶν. Ἦχει δίκαιον ὁ Σεβασμιώτατος καὶ συμφωνοῦμεν πολὺν μὲ τὸν. Τῷ ὑποδεικνύομεν δὲ μὲ τὴν σειράν μας καὶ ἄλλου, κινδύνους: Τὰς κινηματογραφικὰς παραστάσεις, τὰς ἀσέμνους φωτογραφίας τῶν ἐφημερίδων, τὰ ραδιογραφήματα τοῦ ὑποκόσμου καὶ τόσα ἄλλα δραστικὰ Δηλητήρια.

Ἡ ἀντιμετώπισις τῶν ὁμῶς, δὲν ἐπιτυγχάνεται μόνον μὲ πόρνους ἀρθρογραφίας ἀλλὰ μὲ ἐμπράκτους δραστηριότητας. Δὲν εἶδομεν μέχρι τοῦδε τὸν Ἅγιον Χίεον νὰ διενεργῇ σταυροφορίαν ἐναντίον τῶν κοινῶν πληγῶν. Ἡ μάλλον τὸν εἶδομεν... νὰ διοργανώσῃ σκέτο τῆς Ἀναστάσεως καὶ νὰ προκαλῇ τὴν θυμωδία καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἐκλεκτῶν Χίων. Τὸν εἶδομεν καὶ κάπου ἄλλου. Νὰ ἐπιτίθεται λαύρως ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ νὰ... ἀναχειροτονῇ ἱερεῖ.

Καὶ ἐπειδὴ τὸν εἶδομεν εἰς τοιαύτας κινήσεις, ἐλάχιστοι ἐλπιδοφόρους διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν κοινῶν πληγῶν, ἐκπληροσώμεθα ἀπὸ τὴν ἀρθρογραφίαν τοῦ Ἁγίου Χίου.

Δύναιτο καὶ πρέπει νὰ διοργανωθῇ μέτωπον Χριστιανικὸν ἐναντίον τῆς ἀνηθικότητος. Ἐνα ὅμως τοιοῦτον μέτωπον θὰ πρέπει νὰ εἶναι συνέπεια καὶ ἀποτέλεσμα τῆς Ἐνάσεως τῶν Χριστιανῶν, ἡ ὁποία θὰ πρέπει νὰ γίνῃ ὑπεράνω τῶν «Ἀρχιερατικῶν» ἐμπαιδίων καὶ τῶν «ὑπερφανατισμῶν» τῶν ὁργάνων τῆς «Κρατοῦσας Ἐκκλησίας». Ὅταν θὰ θριαμβεύσῃ ἡ Ἀγάπη, τότε θὰ μεταβληθῇ καὶ εἰς ἀξιόμαχον Δύναμιν συντρίβουσαν καὶ νικῶσαν.

Ἄλλως καὶ αἱ ἀρθρογραφίαι τῶν θὰ εἶναι κωμικά.

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ: Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἐξιστορεῖ μίαν περιπέτειαν τοῦ Θεοῦ Βρέφους. Ἐκπλήσεται κατ' ἀρχὴν κανεὶς ἀπὸ τὴν διαπίστωσιν αὐτὴν. Ἀντιμετωπίζει λοιπὸν κινδύνους ὁ Θεός; Δὲν δύναται νὰ τοὺς ἐκμηδενίσῃ διὰ τῆς συντριβοῦσσης Παντοδυναμίας Του; Δὲν ἠδύνατο παρὼν ὢν νὰ διαφύγῃ τὴν κατακόπτουσαν μάχαιραν τοῦ Ἡρώδου; Ἀσφαλῶς ἠδύνατο! Πλὴν ὅμως ὁ Θεὸς δὲν θέλει ὅσα δύναται, ἀλλὰ δύναται ὅσα θέλει. Ἡ Παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μία τυφλὴ καὶ ἀσυνείδητος ἐνέργεια, ἀλλὰ συνέπεια καὶ ἀπαύγασμα τῆς Θείας αὐτοῦ θελήσεως. Ἡ διαπίστωσις αὐτῆς ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς προσωπικότητος τοῦ Θεοῦ.

Οὕτω λοιπὸν δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀπειλὴν τοῦ Ἡρώδου, τὸν κίνδυνον τῆς σφαγῆς καὶ τῆς ἐξοντώσεως, καθιστῶν ἀνεύρηκτον τὴν 만ίαν τοῦ Ἡρώδου διὰ τῆς Παντοδυναμίας του.

Καὶ δὲν ἠθέλησε διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

Ὅπως καὶ ὁ ὑπερτατος κῆρυξ τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν, Ἰερὸς Χρυσόστομος παρατηρεῖ εἰς σχετικὴν ἐρμηνείαν, ἐὰν ὁ Σωτὴρ, παρὼν ὢν ἀπέφευγε τὸν κίνδυνον, διὰ τὴν θείου τρόπου, τότε ἡ πίστις εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Σωτῆρος δὲν θὰ εὗρισκε ἔρεισμα ἀδιάσειστον, ἐνῷ ἀπ' ἐναντίας θὰ ἐνισχύετο ἡ ἀποψις τῶν αἰρετικῶν δοκητῶν, οἵτινες θὰ διεκήρυσσον πλέον ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι ὁ Κύριος κατὰ δόκῃσιν ἦτο ἄνθρωπος καὶ ἔλαθε. Ἐπομένως ὁ Σωτὴρ καὶ ἀπὸ αὐτῆς ἀκόμη τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, καίτοι Θεός, ἐν τούτοις ἐνεργεῖ καὶ κινεῖται καὶ ὡς τέλειος ἄνθρωπος. Ποῖον δὲ τὸ χαριτηριστικὸν γνῶρισμα τοῦ τελείου ἀνθρώπου; ἡ *Σύνεσις*. Δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι ρησικίνδυνος. Νὰ ἀντιμετωπίζῃ θαρραλῶς τὸν κίνδυνον, ὅταν, ὅπως δὲν ὑπάρχει δυνατότης νὰ τὸν ἀποφύγῃ.

Πέραν ὅμως τῆς ιστοριοδογματικῆς αὐτῆς θεωρήσεως τοῦ Εὐαγγελικοῦ αὐτοῦ γεγονότος, ὑπάρχει κακρῶς μὲν ἓνα ἀφραστον μεγαλεῖον καὶ μία σκηνὴ, ἡ ὁποία φέρει τὸν Σωτῆρα πολὺ πλησίον τοῦ πονοῦντος ἀνθρώπου. Ἐὰν ἐγένετο ὁ Θεὸς ἄνθρω-

πος, διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἔκαμε διότι ἐπιθυμία του ὑπῆρξε ἡ πατρικὴ προσέγγις μετὰ τὸ ἀποστατήσαν πλάσμα, ἡ ἐκουσία συμμετοχὴ του εἰς τὸν πόνον του καὶ ἡ διὰ τοῦ πόνου λύτρωσις του! Ἴδου τὸ ἐξαστράπτρον μεγαλεῖον τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως. Ἐπρόνεσε, διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν πόνον τὸν ἄνθρωπον.

Πρώτη μορφή καὶ ἐναρξίς τρόπου τινὰ τοῦ πόνου τοῦ Σωτῆρος, ὑπῆρξε καὶ ἡ περιπέτεια τῆς Αἰγύπτου. Προσφυγόπουλο τὸ Θεῖον Βρέφος! Ταλαιπωρία, Θλίψις, Ἀγωνία, συνοδεύουν τὰ πρῶτα ἐπὶ γῆ, βήματά του. Ἀποκτὰ προσωπικὴν ἀντίληψιν τοῦ πόνου, ὥστε νὰ εἶναι εὐλικρινὴς φίλος καὶλυτρωτὴς τῶν πονεμένων. Τί ἄλλο πρᾶγμα, ἠδύνατο νὰ τὸν κάμῃ οἰκειότερόν μας; Ποῦ ἠδύνατο νὰ στήριχθῇ ἡ σχέσις μας μετ' ἐκείνου; Ποῖον εὐγενέστερον περιεχόμενος ἠδύνατο νὰ προσλάβῃ ἡ πρὸς ἡμᾶς Ἀγάπη Του;

Μὰ ἰδοὺ! Τὴν ἀπομάρτυρουν αὐτὴν τοῦ Σωτῆρος, τὴν πληρῶνουν, τρόπον τινά, τὰ ἄθωα καὶ ἀκακα βρέφη τῆς Βηθλεὲμ, μετὰ τὴν

ζωὴν των. Ἀπάνθρωπος οὐαὶ! Ἐγκλημα καὶ ἐξόντωσις βυθίζει εἰς τὸ πένθος τὴν περιοχὴν τῆς Ραμᾶ. Πρὸ τοῦ πενθίμου αὐτοῦ γεγονότος καὶ τῆς θέας τῶν ἀσπαιρόντων εἰσέτι βρεφῶν τῆς Βηθλεὲμ, διερωτᾶται ὁ εὐσεβὴς παρατηρητὴς: Διὰ τί μία τοιαύτη ἀδικία; Διὰ τί μία τοιαύτη ἀγριότης εἰς βάρος ἁθῶν ὑπάρξεων; Εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς ἀπαντῶμεν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφαιλόμενον ἀπολύτως εἰς τὴν ἐλευθέραν κρίσιν καὶ ἐνέργειαν τοῦ Ἡρώδου, ἀποτελεῖ βεβαίως πρᾶξιν ἁδικον καὶ ἐγκληματικὴν, τῆς ὁποίας ὅμως κύριος καὶ αποκλειστικὸς υπεύθυνος εἶναι ὁ Μέγας ἐγκληματίας ὁ Ἡρώδης. Οὕτω τὰ μὲν βρέφη, περιεβλήθησαν τὸν φωτιστόφροναν τοῦ μάρτυρος ὁ δὲ Ἡρώδης ἐτιμωρήθη ὡς ἐγγληματίας.

Οἱ πρῶτοι μάρτυρες, τὰ πρῶτα θύματα τὰ βρέφη. Ἐκεῖνος, ὅστις εἶπε «ἐκ Στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων καταρτίσω αἶνον» ἐδέχθη ὡς τὴν εὐγενεστέραν προσφορὰν τὴν θυσίαν αὐτὴν τῶν ἀκάκων νηπίων.

Ἡ θυσία αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ προοίμιον τοῦ με-

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυρικὴ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν

(Ματθαίου β' (13—23))

Ἀναχωροῦντων δὲ αὐτῶν ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰωσήφ λέγων· ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φεύγε εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἴσθι ἐκεῖ ὥς ἐγὼ σοὶ μέλλω γάρ· Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό.

Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ νυκτὸς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἦν ἐκεῖ ὥς τῆς τελευτῆς Ἡρώδου, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου. Τότε Ἡρώδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαύθη ὑπὸ τῶν μάγων, ἐθυμώθη λίαν, καὶ ἀποστείλας ἀνείλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ καὶ πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῆς ἀπὸ διετούς καὶ κατωτέρω, κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβωσεν παρὰ τῶν μάγων. Τότε ἐπληρώθη τὸ ρηθὲν ὑπὸ Ἰερემίου τοῦ προφήτου λέγοντος· Φωνὴ ἐν Ραμᾶ ἠκούσθη, θρήνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολὺς· Ραχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἠθέλε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσίν.

Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἡρώδου ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ λέγων· ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ πορεύου εἰς γῆν Ἰσραὴλ· τεθνήκασι γάρ οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου· ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἦλθεν εἰς γῆν Ἰσραὴλ. Ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ Ἡρώδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν· χρηματισθεὶς δὲ κατ' ὄναρ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἔλθων κατόκησεν εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρεθ, ὅπως πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ τῶν προφητῶν ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται.

ΟΙ ΘΕΜΕΛΙΩΤΑΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Βίος τοῦ ἁγίου ἐνδόξου
καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου Ἀνδρέου
τοῦ πρωτοκλήτου

Ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας κατήγετο ἀπὸ τὴν πόλιν Βηθσαϊδᾶ καὶ ἦτο υἱὸς τοῦ Ἰωάννα καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου· ὑπῆρξε κατ' ἀρχὴν μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἀλλ' ὅταν κατόπιν ἤκουσεν ἀπὸ τὸν διδασκαλὸν τοῦ νᾶ ὑποδεικνύει τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ νᾶ λέγει: «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἶρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου». εὐθὺς ἀφίσας τὸν Πρόδρομον, ἠκολούθησε τὸν Χριστόν. Ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του τὸν Κορυφαῖον Πέτρον εἶπεν: «εὗρήκαμεν τὸν Μεσίαν» καὶ μετὰ τὸν λόγον αὐτὸν εἰλκυσε τὸν Πέτρον εἰς τὸν τοῦ Χριστοῦ πνευματικὸν ἔρωτα. Ταῦτα ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκομὴ ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν περὶ τοῦ ἀποστόλου τούτου.

Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου εἰς ἑκάστον ἀπόστολον ἐκληρώθη καὶ ἀνὰ ἓν μέρος τῆς τότε οἰκουμένης, εἰς τοὺς δὲ τὸν πρωτόκλητον ἐκληρώθη ἡ Βιθυνία καὶ ἡ Μαυρὴ θάλασσα καὶ τὰ μέρη τῆς Προποντίδος, ὡς καὶ ἡ Χαλκηδὼν καὶ τὸ Βυζάντιον καὶ ἡ Θράκη καὶ ἡ Μακεδονία καὶ τὰ μέρη τὰ ἐκτεινόμενα ἕως εἰς τὸν Δουναβίον ποταμὸν· ἐπίσης δὲ καὶ ἡ Θεσσαλία καὶ ἡ Στερεὰ Ἑλλάς καὶ τὰ μέγχι Αἰχάτας μέρη, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀμινός (Εμμήδ), καὶ ἡ Τραπεζοῦς καὶ ἡ Ἡράκλεια καὶ ἡ Ἀμαστρία.

Τὰς πόλεις δὲ ταύτας καὶ ἐπαρχίας δὲν τὰς διήλθεν ὁ ἀπόστολος μετὰ τὴν εὐκολίαν καὶ τὴν ταχύτητα ὅπου τὰς διατρέχει ὁ λόγος. Ὅχι! Ἀλλ' εἰς ἑκάστην πόλιν ἐδοκίμαζεν ὁ μακάριος πολλὰς ἐναντιώσεις καὶ ἀπῆντα πολλὰς δυσκολίας πραγμάτων· εἰς ὅλας ὁμῶς εὗρισκε καὶ τὴν βοήθειαν καὶ δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ αὐτὴν ἐνίκησε τὰ πάντα καὶ ἐγένετο πάσης βλάβης ἀνώτερος. Ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω δὲ πόλεις μίαν μόνον ἔς ἐνθυμηθῶμεν, ἀφήνοντας τὰς λοιπὰς. Ὅτι ὁ Θεὸς οὗτος ἀπόστολος μετέβη

γάλου Ἀγῶνος καὶ τῆς μεγάλης μάχης, διὰ τὸν θρίαμβον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τὸ χυθὲν ἀθῶον αἷμα ἀπέπλυνε τὸ αἷσχος τῆς κοινωνίας, τὸ αἷσχος τῶν ἀνόμων ἐρώτων, τῶν ὁποίων ἀτυχὴ θύματα ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν τὰ ἄθῶα βρέφη· ἐδραΐωσε τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν μὴ κρὰν καὶ χαριτωμένην αὐτὴν ὑπαρξιν, ἣ ὅποια ἐγκρύπτει τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος.

Τὰ στοιχεῖα τοῦ εὐαγγελικοῦ γεγονότος: Ὁ πόντος τοῦ Θεοῦ Βρέφους καὶ ἡ Θυσία τῶν ἀγνῶν καὶ ἀνάκων νηπίων· καὶ τὸ διδάγμα: Ἡ Σύνεσις ἀλαφραΐτης συνοδὸς τοῦ ἀνθρώπου.

εἰς τὴν πόλιν τῆς Σινώπης καὶ ἐκήρυξε τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, ὑπέστη παρὰ τῶν αὐτῆς κατοίκων πλείστας δσας θλίψεις καὶ δοκιμασίας. Διότι οἱ θηριώδεις ἐκεῖνοι ἄνθρωποι τὸν ἔρριπτον κατὰ γῆς, καὶ λαμβάνοντες αὐτὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τὸν ἔσυρον καὶ μετὰ τοὺς ὀδόντας τῶν τὸν ἐσπάραττον καὶ μετὰ ξύλα τὸν ἔδερον καὶ μετὰ πέτρας τὸν ἐκτόπων καὶ ἔξω τῆς πόλεως τὸν ἔρριπτον καὶ μετὰ τοὺς ὀδόντας τῶν τοῦ ἔκοφαν ἓνα δάκτυλον. Ἀλλὰ καὶ κατόπιν ὧν αὐτῶν πάλιν ὕγιης καὶ ἀκέραιος κατέστη παρὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ διδασκάλου ὁ Θεὸς ἀπόστολος.

Ἀπὸ τὴν Σινώπην ἀναχωρήσας ἐπέρασε πολλὰς πόλεις: τὴν Νεοκαισάρειαν, τὰ Σαμόσατα, τοὺς Ἀγανούς, τοὺς Ἀβασγούς τῆς Κριμαίας, τοὺς ἐν τῇ Κολχίδι Ζηκχὸς (Κιργησίους), τοὺς Βοσπορινούς καὶ τοὺς Χερσωνίτας. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν ἐκ νέου εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἐκεῖ ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον τὸν Σάχυν· διαπεράσας δὲ τὰς λοιπὰς χώρας ἔφθασεν εἰς Παλοπόννησον καὶ φιλοξενηθεὶς εἰς τὰς παλαιὰς Πάτρας ὑπὸ τινος Σωσίου, ὅστις ἦτο βαρέως ἀσθενής, ἰάτρευσεν αὐτὸν καὶ παρευθὺς ὅλη ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν. Τότε καὶ ἡ γυνὴ τοῦ ἀνθυπάτου τῆς πόλεως Αἰγέατος, Μαξιμίλλα, ἰαθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου ἀπὸ τῆς ἀσθενείας, ἣν εἶχεν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν ὁμοῦ μετὰ τὸν σοφὸν στρατοκλῆν καὶ μετὰ τὸν ἀδελφόν τοῦ ἀνθυπάτου. Καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ πᾶσχοντες ἀπὸ διαφόρων ἀσθενείας, ἐγένον ὕγιεις διὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ ἀποστόλου.

Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ ἀνθυπατος Αἰγέατος Ἐξαλλος ἐγένετο ὑπὸ θυμοῦ καὶ συλλαβὼν τὸν τοῦ Κυρίου ἀπόστολον ἐκάρφωσεν αὐτὸν ἀνάποδα εἰς τὸν σταυρόν· διὰ τοῦτο δὲ ὁ ἄδικος ἔλαβε δικαίως παρὰ Θεοῦ τὴν ἐκτίκην, διότι, πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀπὸ ἑνὸς ὑψηλοῦ κρημνίου, κατασυνετρίβη καὶ κακῶς ὁ κακὸς ἐξέψυξε.

Τὸ δὲ λείψανον τοῦ ἀποστόλου πολὺ ἀργότερον μετετέθη εἰς Κωνσταντινούπολιν κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ὑπηρετήσαντος εἰς τὴν μεταθεσὶν αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Δουκὸς καὶ μάρτυρος Ἀρτεμίου (τοῦ ἐορταζομένου τὴν εἰκοστὴν Ὀκτωβρίου) καὶ κατετέθη ὁμοῦ μετὰ λείψανα τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ καὶ Τιμοθέου τῶν ἀποστόλων εἰς τὸν περιώνυμον ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἡ κατάθεσις δὲ αὕτη τοῦ λειψάνου τοῦ ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν Ἰουνίου.

Θέλεις νὰ μάθῃς, πῶς ἐν σαρκὶ ἡ Θεότης; Βλέπε τὸ πῦρ, πῶς εἰσέρχεται εἰς τὸν σίδηρον, ὃχι μεταβατικῶς, ἀλλὰ μεταδοτικῶς δὲν μεταβάλλεται τὸ πῦρ εἰς τὸν σίδηρον, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν οἰκείαν φύσιν μεταδίδει ἀπὸ τὴν δύναμιν του εἰς τὸν σίδηρον, καὶ οὔτε σμικρύνεται μετὰ τὴν μετάδοσιν, καὶ ὅλον πληρεῖ τὸν σίδηρον ὅσους τὸ μετέχει.

Μ. Μ. Βασίλειος

ΕΝΔ ΔΥΕΙ ΕΝ ΕΤΟΣ...

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Δύσιν ἑνὸς ἔτους καὶ εἰς τὴν ἀντολὴν ἑτέρου. Κατὰ τὴν χρονικὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ ἄνθρωπος συνηθίζει νὰ ἐξετάζῃ τὸ παρελθόν, νὰ ἀναμετρά τὰς ἐπιτυχίας του, τὰς ἀποτυχίας του καὶ νὰ ἐτοιμάζῃ τὸ πρόγραμμα διὰ τὸ μέλλον. Ἐὰν ἡ στιγμή αὕτη ἀποτελῇ διὰ πάντα ἄνθρωπον ἐπιβεβλημένον καθήκον, διὰ τὸν χριστιανὸν προσλαμβάνει τὴν μορφήν Ἱερᾶς περισυλλογῆς. Ὁ χριστιανὸς «ἐρχόμενος εἰς ἑαυτὸν» ὀφείλει νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς του, νὰ φυλλομετρήσῃ με προσοχὴν τὰς σελίδας του καὶ με εὐκρίνειαν νὰ ἐξαγάγῃ τὰ ἀπαραίτητα συμπεράσματα. Ἐμπρὸς λοιπόν! Εἰς τὴν μίαν σελίδα θὰ ἀναγνώσωμεν αὐτὰ με τὰ ὁποῖα, μᾶς ἐχρέωσεν ὁ Θεός, προκειμένου νὰ τὰ ἀξιοποιήσωμεν χάριν τῆς σωτηρίας μας.

Καὶ εἶναι ἄπειρος ἡ χρέωσις, ὅπως εἶναι ἄπειρος καὶ ἡ ἀγάπη του! Μᾶς παρέχει ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ὕλικά ἀγαθὰ διὰ τὴν συντήρησίν μας. Μᾶς ἐξασφαλίζει ὑγείαν. Ἐκτὸς ὅμως τῶν τῶν ὕλικῶν αὐτῶν ἀγαθῶν μᾶς παρέχει τὰ ἀνεκτίμητα πνευματικὰ ἐφόδια, διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Εἶναι μεγίστη εὐτυχία, τὸ ὅτι ἐγεννήθημεν χριστιανοὶ καὶ ἔχομεν τὸν μέγιστον θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τώρα ἐὰν θελήσωμεν νὰ ὑπεισέλθωμεν εἰς λεπτομερείας θὰ ἴδωμεν καὶ ἄλλας ἐκλεκτὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὅτι γνωρίζωμεν γράμματα, διὰ νὰ μελετῶμεν τὸν Νόμον Κυρίου· τὸ ὅτι ἠκούσαμεν ἔν κήρυγμα, δι' οὗ ἐγεννήθησαν εἰς ἡμᾶς εὐσεβεῖς σκέψεις· καὶ τόσαι ἄλλαι λεπτομέρειαι ἀποδεικνύουν τὴν πλουσίαν ἐπιχορήγησιν τοῦ Θεοῦ εἰς ἡμᾶς.

Ὅλας ὅμως αὐτὰς τὰς πλουσίας δωρεὰς τοῦ Θεοῦ τὰς ἐχρησιμοποίησαμεν ἐποφελῶς, τὰς ἀξιοποιήσαμεν; ἐργάσθημεν ὥς πιστοὶ οἰκονόμοι τῆς Χάριτος; Ἀς ἴδωμεν με εὐκρίνειαν τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς μας. Τί ἔχομεν νὰ παρουσιάσωμεν; πενιχρὰ πράγματα! ψυχία πτωχά! καὶ κατ' ὁρχὴν ἡ ὁμολογία τῆς πίστεώς μας ὑπῆρξεν σταθερὰ καὶ ῥεσούσα; Ἡ πρακτικὴ ἐκδήλωσις τῆς πίστεως, ἡ ἐμπρακτος ἐφαρμογὴ τῆς ἐγένετο; Ἀγαπήσαμεν με εὐκρίνειαν τοὺς ἀδελφούς μας; ἐλάβομεν μέρος εἰς τὴν χαρὰν τῶν ἡ εἰς τὴν λύπην τῶν; Εἰργάσθημεν διὰ τὴν ἡθικὴν ἀναγέννησιν τῆς Πατρίδος μας; Ἐπεσκέφθημεν ἀσθενεῖς, πόνοντες; Ἀς ἀπαντήσωμεν με εὐκρίνειαν εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐτά. Δυσκόλως καὶ σπανίως ἡ συγκομιδὴ θὰ ἀποδειχθῇ πλουσία. Πενιχροὶ οἱ καρποί, πτωχοτάτη ἡ συγκομιδὴ! Καὶ ἐὰν ἀκόμη παρουσιασθῇ μία ἐπιτυχία, θὰ εἶναι ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὴν οἴησιν, τὸν ἐγωϊσμόν, τὴν ὑπερηφάνειαν; Ἐδῶ εἶναι τὸ λεπτόν καὶ ἀκανθῶδες σημεῖον. Ἐμφανίζεται μεταξὺ τῶν κινήτρων τῶν διαφόρων πράξεών μας καὶ ὁ ἐγωϊσμός! Δι' αὐτὸ καὶ ὁσάκις δὲν ἐκανοποιεῖται ὁ ἐγωϊσμός μας διαπαρυσόμεθα, ἐπαναστατοῦμεν, ἀγανακτοῦμεν. Μία ἀνθρωπίνῃ ἀσθένεια, δυσκόλως κατασκευάμενη. Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει καὶ οἰαδήποτε ἐνέργειά μας εἶναι

χωρὶς ἀξίαν. Πενιχροτάτον λοιπὸν τὸ ἐνεργητικὸν μας, πτωχοτάτη ἡ συγκομιδὴ....

Καὶ ὅμως δὲν γνωρίζομεν ἐὰν θὰ ἔχωμεν πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν μας τὸν καιρὸν· ἐὰν θὰ εὐρισκώμεθα εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ «ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν». Μήπως διαταχθῇ τὸ εἰς τὴν αἰωνιότητα ταξιδιὸν μας, χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἐφοδιασθῇ με τὴν ἀπαραίτητον συγκομιδὴν; Μήπως ὁ Νυμφίος τῶν καρδιῶν μας κρούει τὴν θύραν καὶ εὐρεθώμεν γυμνοί;

Ἀς προσέξωμεν λοιπόν. Ἐὰν τὸ 1953 παρῇλθε ἀνεκμετάλλευτον, τὸ 1953 θὰ πρέπει νὰ ἀποδώσῃ καρπούς. Ὁ Θεὸς ἐξακολουθεῖ νὰ χορηγῇ ἀφθόνως τὰ πνευματικὰ του κεφάλαια, διὰ νὰ τὰ ἀξιοποιήσωμεν.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς φιλόστοργος Μήτηρ καὶ ὡς ἐξαιρετικὸς παιδαγωγός, ἐτοποθέτησε κατὰ τὴν 1ην τοῦ ἔτους τὴν μνήμην τοῦ Μεγάλου τῆς τέκνου, Ἀγίου Βασιλείου. Ἡ ζωὴ του καὶ ἡ δόσις, σελασγίζουν ὡς ἐξαστράπτοντες φάροι καὶ κατευθύνουν τοὺς πιστοὺς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἐπιτυχίας.

Ἡ πίστις του σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος· ἀντεμετώπισε με ἡρωϊκὸν σθένος τὴν μανίαν τῶν Ἀρειανῶν καὶ ἐπέτυχε θριάμβον πρωτοφανή. Ἡ ζωὴ του πλήρης ἔργων ἀγαθῶν, φωτόλουστος ἀπὸ ἀγάπην. Ἡ Βασιλείας, τὸ Μέγα Φιλανθρωπικὸν ἔργον τῆς Καπαδοκίας ἀποδεικνύουν τὴν ἀξίαν του. Δὲν ὑπῆρξε μονότροπος, ἀλλ' ἄρτιος καὶ πλήρης χριστιανός· τέλειος καὶ ολοκληρωμένος· πρῶτυπον.

Κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ νέου ἔτους καὶ τὴν ἐκπόνησιν τοῦ πνευματικοῦ μας προγράμματος ἃς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὸν βίον του, διὰ νὰ εἶναι καρποφόρος ὁ ἀπολογισμός μας.

Καινὴ ἡ τάξις, καινότερα ἡ γέννησις· ὅτι ὁ ἄορατος ὁρατὸς ἡμῖν γέγονεν· ὁ ἀκατανόητος εὐδόκησεν εἶναι καταληπτὸς· ὁ πρὸ τῶν αἰώνων ὑπὸ χρόνον, ὁ τῶν ἀπάντων Δεσπότης δουλικὸν ὑποδύεται σχῆμα, ἵνα καλυφθῇ τῆς μεγαλειότητος ἡ ἀξία· ὁ ἀπαθὴς Θεὸς οὐκ ἀπαξίωσεν ἄνθρωπος, γενέσθαι παθητός, καὶ ἀθάνατος, θανάτου νόμοις ὑποκεῖσθαι. Γεννᾶται με καινότερον τρόπον ἀσπύρως καὶ ἀπαθῶς ὁ ἐν οὐρανοῖς παρὰ πατρός ἀχρόνως, ὁ αὐτός ἐπὶ γῆς ἄνθρωπος ὑπὸ Μητρός· ἐκεῖ ὑπὸ τῆς ἀθανασίας τοῦ Πατρός, ἐδῶ ἐκ τῆς παρθενίας τῆς Μητρός· ἐκ τοῦ πατρός ἐκεῖ ἄνευ Μητρός, ἐκ τῆς Μητρός ἐδῶ ἄνευ πατρός, ἐκ τοῦ πατρός γεννᾶται ἀρχὴ ζωῆς, ἐκ τῆς Μητρός τέλος θανάτου· ἐκ τοῦ πατρός διαβιόντων πᾶσαν ἡμέραν, ἐκ τῆς Μητρός ἐγγιάζων ταύτην τὴν ἡμέραν.

(Δέων ὁ Σοφός)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Εὐχεται εἰς τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ξένην ἀναγνώστᾳς του καὶ ἡρώτους μαχητὰς τοῦ ὑπερτάτου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Ἐλευθερίας τῆς Θεοκρατικῆς Συνειδήσεως ἀγῶνος, πᾶσαν, ἀπὸ Θεοῦ Εὐλογίαν καὶ πνευματικὴν χάριν.

Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΜΑΣ

Ἐπὶ τέλους θραύονται τὰ λυνέματα καὶ αἱ ἀλύσεις, δι' ὧν ἐκρατοῦντο πεκλησμένοι οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ μας. Πολλοὶ Ἑκκλησίαι μας εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ ἤνοιξαν. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀποκαθίσταται τὸ φιλελεύθερον γόητρον τῆς φυλῆς μας καὶ τὸ συνταγματικὸν της μεγαλεῖον. Ἐλπίζομεν, ὅτι τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀπαρχὴν εὐγενεῶς χειρονομίας τῆς λαοπροβλήτου Κυβερνήσεως διὰ τὴν δριστην κατοχύρωσιν τῶν καταπατηθεισῶν ἐλευθεριῶν μας.

ΥΣΤΑΤΟΣ ΣΦΑΛΛΑΣΜΟΣ

Ὡς φαίνεται μερικοὶ «Ἀρχιερεῖς» τῆς Κρατοῦσης Ἑκκλησίας δὲν ἀντελήφθησαν τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἐποχῆς καὶ τὴν δριστην δύσιν τῆς τυραννικῆς δυναστείας τῶν διπύθων τῶν μεγαλοπρεπῶν πορφυρογραμμῶν τῆς νέας πολιτικοκοινωνικῆς καταστάσεως τῆς πατρίδος μας. Ἔτσι ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος ἀπεσχέματις βιαίως καὶ ἐξόρισε τὸν διερχόμενον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του ἱερομόναχον Ἀντώνιον Οὐράσιον. Συλλυπούμεθα βαθύτατα τὸν ρασοφόρον δικτάτορα τῆς Ἀπίας καὶ τοῦ συνιστάμεν νὰ κάμῃ μαζιλάκι ἀπὸ τὰς γενειάδας τῶν πολλῶν τῶν θυμάτων διὰ τὰ ἐπανασταδῶν κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν ρεβασμῶν των. Ἐλπίζομεν πάντως ὅτι ὁ Κυβερνήτης τῆς πατρίδος μας δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τοῦ λοιποῦ τοιοῦτους παρεμβατισμούς, καταστρέφοντας πᾶσαν ἐννοίαν κράτους καὶ πολιτικῆς ἐξουσίας.

ΕΝΩ ΗΧΟΥΝ ΟΙ ΚΩΔΩΝΕΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν εορτὴ τῆς ἀγάπης, ἡ εορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Ἐπομένως, ἐνῷ ἡχοῦν οἱ κώδωνες τῶν Χριστουγέννων θὰ πρέπῃ εἰς τὰς συνειδήσεις ὅλων μας νὰ ἐπιγραφῇ τὸ πνεῦμα καλοσύνης, ἀγάπης, μετριοπαθείας. Εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος εορτασμοῦ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γεγονότος, ἡ ψυχικὴ αὐτὴ καθάρσις. Εἶναι ἀνίκη καὶ ἡ ἐδραίωσις ἰσχυρῶν καὶ ἀδιασίστων βάσεων τοῦ διαξαγμένου ἀγῶνος τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ 1953

Ἐξεδόθησαν καὶ πωλοῦνται ἡμεροδοκίμια τοίχων καὶ μικροῦ ἐγκολπίου σχήματος. Ἡ ἀπόκρισις των εἶναι ἀποχρώσεως ὅλων τῶν ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν ἀπονομικὴ ἐνίσχυσις τοῦ σιληρῶς δοκιμαζομένου ἀγῶνος.

Ἡμεροδοκίμια τοίχων δελ. 7.000
μικροῦ ἐγκολπίου σχήματος » 2.000

ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΩΝ

Ὁ ἀγὼν μας, ὡς ἡνωστικόν, δὲν διαδέσκει οὐτε τὰ χρονωρικά τῆς Ἀλάσας, οὔτε τοὺς θεσμούς τοῦ Κρόνου. Ἀλλὰ τὰς τιμὰς σταθμῶν τῶν ἀγῶνι του μαχητῶν. Δι' αὐτὸ ποιοῦμεθα ἐκκλησίαν πρὸς τὴν ἀδελφὴν καὶ μαχητικὴν εὐσέβειαν ὅλων τῶν ἀδελφῶν τὰς ἐπιταγὰς.

σῶσαι δι' ὅλων τῶν δυνάμεων των καὶ δι' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ δευτερήματός των τὸν Ἀγῶνα. Εἰδιμότερον παρακαλοῦμεν τὰς Διοικήσεις τῶν παραρτημάτων, νὰ ἐξοφλήσωσιν ταχέως πᾶσαν ὀφειλὴν των, ἐξ οἰασδήποτε αἰτίας, ἀποστέλλοντας ἐπιταγὰς.

Ἡ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΓΩΝΟΣ

Ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀγῶνος κινεῖται μὲ πᾶσαν δραστηριότητα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν δικαίων τῆς αγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. Ἐπισκέπτονται ὑπουργούς, ἀρχιεπίσκοπος καὶ αἱ προσηπάθειαι των στέφονται ἐπὶ ἐπιτυχίας. Πρέπει ὅμως νὰ ἐνισχυθοῦν μὲ ἀνάλογα διαβήματα ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας. Ἀς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των αἱ τοπικαὶ Διοικήσεις.

ΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὴν Κυριακὴν 18)5 τρέχοντος θὰ διενεργηθοῦν αἱ ἀρχαιρεσίαι διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Θὰ πρέπῃ λοιπὸν μὲ σύνεσιν, μὲ ἀγάπην καὶ μὲ κατανόησιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἕκαστος ἀδελφὸς νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον αὐτό, μακρὰν πατριασμῶν καὶ ἱμνασιῶν.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις καὶ ἕτερον ἐντεθεῖν πορισόμεθα, οὐ μικρὸν εἰς φιλοσοφίαν ἡμῖν συντεῖνον. Ποῖον δὴ τοῦτο; Τὸ ἐκ προσιμίων πειρασμῶν προσδόκῃν καὶ ἐπιβουλάς. Ὅρα γοῦν ἀπὸ τῶν σπαργάνων εὐθέως τοῦτο γινόμενον. Καὶ γάρ, τεχθέντος αὐτοῦ, καὶ τύραννος φαίνεται, καὶ φυγὴ καὶ μετὰστασις γίνεται πρὸς τὴν ὑπερορίαν, καὶ, οὐδὲν ἀδικήσας ἡ μήτηρ, εἰς τὴν τῶν βαρβάρων φυγαδεύεται χώραν ἵνα, οὐ ταῦτα ἀκούων, ὅταν καταξιώθῃς διακονήσασθαι τινι πνευματικῷ πράγματι, εἴτα ἴδῃς σαυτὸν πάσχοντα τὰ ἀνείκεστα καὶ μυρίους ὑπομένοντα κινδύνους, μὴ διαταραχθῆς, μηδὲ εἴπῃς. «Τί ποτὲ τοῦτό ἐστι; καὶ μὴ στεφανοῦσθαι με ἔδει καὶ ἀνακηρύττεσθαι, καὶ λαμπρὸν εἶναι καὶ περιφανῆ, πρόσταγμα πληροῦνται Δεσποτῶν», ἀλλ' ἔχων τοῦτο τὸ ὑπόδειγμα, φέρῃς πάντα γενναίως, εἰδὼς ὅτι μάλιστα αὕτη τῶν πνευματικῶν ἡ ἀκολουθία ἐστὶ, τὸ πανταχοῦ πειρασμοὺς συγκεκληρωμένους ἔχειν.

Ἰερὸς ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς Ἡ' ὁμιλίας
εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον)

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1933

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Τζωρτζ 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθήναι
Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σωτηρίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

Ἐμβλήματα Συνδρόμων

Ἐμβλήματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανος. Πανάρετον Πατρίδην
Τζωρτζ 6 — Πλ. Κάνιγγος Ἀθῆναι